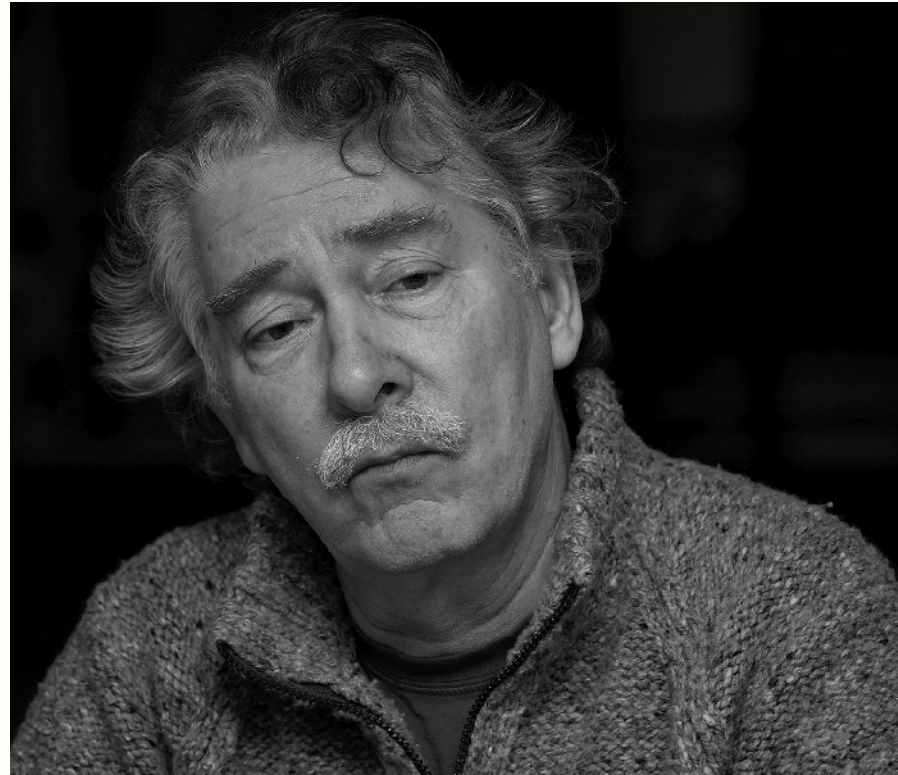

Rein Pol

Mijn oeuvre weerspiegelt mijn leven

3

A Portrait of

Rein Pol

Mijn oeuvre weerspiegelt mijn leven

Eric Bos

Rob Møhlmann

Arne Peter Braaksma

Pieter de Vries

Rein Pol

3

Voorwoord <i>Wim Ellens</i>	6	Preface Vorwort
Inspiratie <i>Rein Pol</i>	8	Inspiration Inspiration
De Academietijd <i>Rob Mohlmann</i>	10	The Academy years Die Zeit der Academie
Mijn oeuvre weerspiegelt mijn leven <i>Arne Peter Braaksma</i>	12	My oeuvre is a reflection of my life Mein Werk spiegelt mein Leben wider
Een dag uit het leven <i>Pieter de Vries</i>	18	A day in the life Ein Tag im Leben
Techniek - 'Zelden op linnen' <i>Pieter de Vries</i>	20	Technique - 'Rarely on linen' Technik - "Selten auf Leinwand"
Oom Wim de piloot	22	Uncle Wim, the pilot Onkel Wim, der Pilot
Pollegorie <i>Eric Bos</i>	24	Pollegorie Pollegorie
Het Tweede Leven van een Trommel <i>Rein Pol</i>	30	A drum's second life Das Zweitleben einer Trommel
Berenklauw	32	Hogweed Bärenklau
Bloei	42	Bloom Blüte
Landschap	58	Landscape Landschaft
Treinen	72	Trains Züge
Portret	88	Portrait Porträt
Dieren	120	Animals Tiere
Muziek	128	Music Musik
Trommels	140	Drums Trommeln
Stilleven	150	Still Life Stilleben
Biografie	170	Biography Biografie
Colofon	173	Colophon Impressum

Voorwoord

'Alles kan altijd beter.' Een uitspraak die ik regelmatig ventileerde als iemand de hakken in het zand zette bij het bespreken van een verandering.

Toen ik deze uitspraak ventileerde in het bijzijn van Henk Helmantel werd ik voor het eerst tegengesproken. "Dat ben ik niet met je eens." Hij doelde op kunstuitingen. Er zijn kunstuitingen die je niet kunt verbeteren. Ja, dat had ik over het hoofd gezien, ik ben niet zo bezig met het maken van Kunst, meer met processen van bijvoorbeeld het maken van een boek en daarbij denk ik dat het altijd beter kan. Rein Pol is het mogelijk wel met mij eens. Als Rein een door hem gemaakt schilderij opnieuw in handen krijgt en het belandt ook nog in zijn atelier, dan kunnen er onverwachte dingen gebeuren. Soms wordt het schilderij alleen maar van een paar extra toetsjes verf voorzien, maar het kan ook zijn dat het in tweeën wordt gedeeld. Rein is een trefzeker schilder die in feite nooit echt zeker is, een werkstuk is nooit definitief af.

Toch kan hij ook zonder twijfelen zijn heldere mening of een scherpe analyse van een schilderij geven, zijn leerlingen zullen dat bevestigen en doen er hun voordeel mee.

Een spanning die je ook veel tegenkomt in de schilderijen van deze veelzijdige kunstschilder.

Wim Ellens, uitgever

Preface

'Everything can always be improved upon.' This is a statement that I often reiterate when someone drags their feet when something needs to change.

When I stated this dictum in Henk Helmantel's presence, I was corrected, for the first time. "I disagree." He was referring to artistic expression. There are works of art that could not be improved upon. Indeed, I hadn't thought of that. I am not so much occupied with creating Art as with optimizing processes, such as the production of a book, and at those moments I do always think that it could be improved upon.

Rein Pol might well agree with me here. If one of his paintings is returned to him, and it chances to end up in his studio, then unexpected things can happen. Sometimes a painting will simply be adorned with a few extra strokes of paint, but it could as easily be split into two separate pieces. Rein is a confident painter who is actually rather unsure of himself, and a work is never finished definitively.

At the same time, he can unhesitatingly offer a clear opinion or a razor-sharp analysis on a painting: his students will attest to this and they benefit greatly as a result.

These are the contradictions that you often come across in the work of this versatile artist.

Wim Ellens, publisher

Vorwort

'Alles geht immer besser.' Eine Aussage, die ich regelmäßig mache, wenn jemand nicht kompromissbereit oder konstruktiv mitarbeitet, wenn es um eine Veränderung geht.

Als ich diese Aussage im Beisein von Henk Helmantel tätigte, wurde mir das erste Mal widersprochen. „Ich stimme dir nicht zu.“ Er bezog sich auf die Kunst. Es gibt Kunstwerke, die man nicht verbessern kann. Ja, das hatte ich übersehen, ich bin nicht so sehr künstlerisch tätig, sondern mehr mit Prozessen, zum Beispiel für das Anfertigen eines Buches und dabei denke ich stets, dass es immer noch besser geht.

Rein Pol ist möglicherweise meiner Meinung. Wenn Rein eines seiner Bilder erneut in die Hände bekommt, und das auch noch in seinem Atelier, dann können unerwartete Dinge passieren. Manchmal werden nur einige kleine Pinselstriche Farbe aufgetragen, aber es kann auch sein, dass es in zwei Hälften geteilt wird. Rein ist ein treffsicherer Maler, der tatsächlich niemals wirklich sicher ist, ein Werk von ihm ist niemals definitiv fertig.

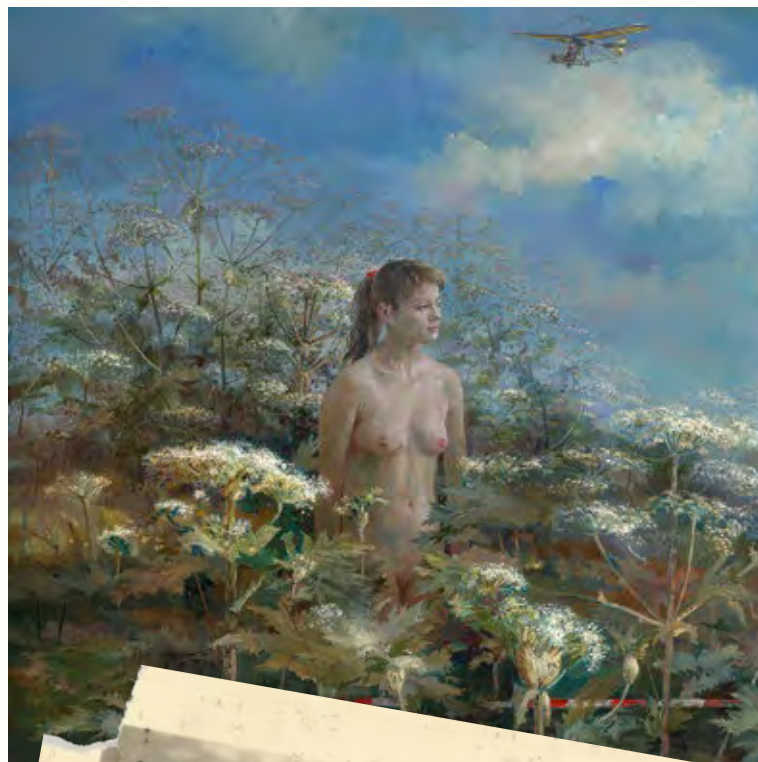
Aber er kann auch ohne den geringsten Zweifel seine deutliche Meinung zu oder eine scharfe Analyse von einem Bild geben, seine Schüler werden das bestätigen und profitieren davon.

Gegensätze, die man auch in vielen der Kunstwerke dieses vielseitigen Malers antrifft

Wim Ellens, verleger

Inspiratie

“Als kind van een jaar of twaalf was ik al veel bezig met tekenen en schilderen en wilde ik tekenleraar worden. Na mijn studie schilderen en grafiek aan Academie Minerva in de zeventiger jaren, vestigde ik me als vrij kunstenaar, om den brode ging ik lesgeven op een middelbare school en na twee jaar werd ik gevraagd als docent aan Academie Minerva, dat heb ik zo'n vijftien jaar gedaan. Ook nu nog geef ik les aan de Klassieke Academie voor Schilderkunst. De wereld om me heen is mijn inspiratiebron. In praktisch alles wat ik zie zit een schilderij. Als ik hier uit het raam kijk, denk ik al gauw aan vormen, kleuren en composities en zit ik in mijn hoofd elementen te verschuiven om tot een evenwichtiger beeld te komen.”

Rein Pol woont in Stedum, gelegen aan de spoorlijn Groningen-Delfzijl hij is met name bekend door zijn schilderijen van ouderwetse treinen zoals de Blauwe Engel, die dan overigens wel op kan duiken in het Himalayagebergte, het Franse platteland of zwoegend langs de steile oevers van een Noors Fjord. Niet voor niets maakt hij deel uit van de Quasirealisten. Een groep kunstenaars uit de noordelijke regio, die een persoonlijke en vervreemdende draai geven aan het Realisme en daarmee schatplichtig zijn aan stromingen als Symbolisme, Surrealisme en Magisch Realisme. Want zijn stijl mag dan realistisch heten; zijn onderwerpkeuze neigt regelmatig naar het vervreemdend realisme. Zoals in het schilderij *A Nice Walk* (p. 38) waarin een vrouwelijk naakt zich tussen de berenklauwen bevindt. Als spannende verbeelding van het kwetsbare vrouwelijke, te midden van onschuldig ogende planten, die zo mooi bloeien maar ook zulke lelijke brandwonden kunnen veroorzaken.

Andere veelvuldig terugkerende onderwerpen zijn muziekinstrumenten zoals trommels en violen. De trommels als verwijzing naar zijn jeugd in de stad Groningen, met herinneringen aan onder meer roeiochtjes met zijn ouders op het Zuidlaardermeer. De violen als verwijzing naar stillevens van Dick Ket en Matthijs Röling, later werd een van z'n dochters violiste. Ook hier weer een knipoog naar het fantastische, als een trommel over het water scheert, daarin ten onder gaat en in een wak of het riet verzeilt. Of als de viool vlam heeft gevat. Want ook water en vuur zijn terugkerende beeldelementen bij Pol. Niet enkel als symbolische verwijzingen, maar ook omdat ze de kunstenaar de mogelijkheid bieden het fijnschilderen te combineren met een losse toets. “Muziekinstrumenten zoals de viool zijn alleen al door hun vorm schilderijachtig uitdagend. Terwijl een element als water artistiek aantrekkelijk is door aspecten als spiegeling, doorzichtigheid, vertekening, vervaging en, in dampvorm, het versluisende, verzachtende.”

Inspiration

“I started to draw and paint a lot by the time I was of eleven or twelve, and I wanted to become an art teacher. After I completed my painting and graphics studies at the Minerva Academy during the Seventies, I started out as an autonomous artist, while earning a living by teaching at a secondary school. After two years I was asked to teach at the Minerva Academy, which I did for fifteen years. I still teach at the Classical Academy of Painting. My source of inspiration is the world all around me. There is a painting in almost everything I see. If I look out of this window I start to think about shapes, colours and compositions, and I'm rearranging elements in my head to create a more balanced picture.”

Rein Pol, who lives in Stedum, adjacent to the Groningen to Delfzijl railway line, owes his fame largely to his paintings of old-fashioned trains such as the Blauwe Engel (*Blue Angel*), which might pop up anywhere from the Himalayan mountains to the French countryside, or be seen toiling its way along the steep banks of a Norwegian fjord. It is no coincidence that he is one of the 'Quasi Realists'. This is a group of artists from the northern Dutch region, who have their own, bizarre take on Realism that is strongly indebted to movements such as Symbolism, Surrealism en Magic Realism. His style is labelled Realistic, but his choice of subject matter often leans towards Bizarre Realism, such as in the painting *A Nice Walk* (p. 38) where a female nude is to be seen amongst the hogweed. An inspiring expression of vulnerable femininity, surrounded by innocent looking plants that bloom so beautifully but can cause such ugly burns.

Other, regularly recurring themes include musical instruments such as drums and violins. The drums refer to his youth in the city of Groningen, such as memories of rowing trips with his parents on the Zuidlaardermeer (*Zuidlaren Lake*). The violins recall the still lifes by Dick Ket and Matthijs Röling, while, incidentally, one of his daughters has become a violinist. Here there is also a hint of the fantastical: a drum skims over the water, sinks beneath the surface and ends up in a hole in the ice or in the reeds. Or: when a violin catches fire. Water and fire are also recurring elements in Pol's work. They are more than simply symbolic references, because they also allow the artist to combine his fine technique with a looser touch. “Musical instruments such as the violin are a challenge to the painter, if only because of their shape. And an element such as water is artistically attractive because of qualities such as reflection, lucidity, distortion, evanescence and, when it is vaporized, its veiling and softening effect.”

Inspiration

“Als etwa zwölfjähriges Kind habe ich bereits viel gezeichnet und gemalt und ich wollte Zeichenlehrer werden. Nach meinem Mal- und Grafikstudium an der Akademie Minerva in den siebziger Jahren, festigte ich mich als freier Künstler, gab Unterricht an einer weiterführenden Schule, um den Unterhalt zu verdienen und nach zwei Jahren wurde mir eine Stelle als Dozent an der Akademie Minerva angeboten; das habe ich dann fünfzehn Jahre gemacht. Auch jetzt noch unterrichte ich an der Klassischen Akademie für Malkunst. Die Welt um mich herum ist meine Inspirationsquelle. In praktisch allem was ich sehe, erkenne ich ein Gemälde. Wenn ich hier aus dem Fenster schaue, denke ich sofort an Formen, Farben und Kompositionen und verschiebe die Elemente in meinem Kopf, um zu einem ausgewogenen Bild zu kommen.“

Rein Pol wohnt in Stedum, gelegen an der Bahnlinie Groningen-Delfzijl und ist vor allem bekannt durch seine Gemälde von alten Zügen wie der Blaue Engel, die dann übrigens auch im Himalaya, im französischen Flachland oder schnaufend entlang eines norwegischen Fjords auftauchen können. Nicht umsonst gehört er zu den Quasirealisten, einer Gruppen Künstler aus den drei nördlichen Provinzen, die dem Realismus einen persönlichen und verfremdeten Dreh geben und so Tribut zollen an die Strömungen des Symbolismus, Surrealismus und Magischem Realismus. Auch wenn man seinen Stil als realistisch bezeichnen kann, seine Themenwahl neigt regelmäßig zum verfremdeten Realismus. So wie in dem Gemälde *A Nice Walk* (S. 38) worin eine Frau sich nackt zwischen Bärenklau befindet. Eine spannende Darstellung der verletzlichen Weiblichkeit, inmitten von unschuldig aussehenden Pflanzen, die so schön blühen aber auch hässliche Brandwunden verursachen können.

Andere, oftmals zurückkehrende Themen sind Musikinstrumente wie Trommeln oder Geigen. Die Trommeln als Verweis auf seine Jugend in der Stadt Groningen, mit Erinnerungen unter anderem an Rudertouren auf dem Zuidlaarder Meer mit seinen Eltern. Die Geigen als Anspielung auf Stilleben von Dick Ket und Matthijs Röling, später wurde eine seiner Töchter Violinistin. Auch hier wieder ein Augenzwinkern, wenn eine Trommel über Wasser streift, darin unter geht und im Schilf eines Wasserlochs liegt. Oder wenn die Geige in Flammen aufgeht. Denn auch Wasser und Feuer sind widerkehrende Bildelemente bei Rein Pol. Nicht nur als symbolische Anspielung, sondern auch, weil sie dem Künstler die Möglichkeit bieten die Feinmalerei mit einem lockeren Pinselstrich zu kombinieren. „Musikinstrumente wie die Geige, sind schon allein durch ihre Form malerisch herausfordernd, während ein Element wie Wasser künstlerisch reizvoll ist durch Aspekte wie Spiegelung, Durchsichtigkeit, Verzerrung, Verschwommenes, Dampfform, das Verschleiende, Abmildernde.“

Het Tweede Leven van een Trommel

“Eind jaren vijftig zaten mijn broers en ik op scouting. Padvinderij heette dat toen nog. ‘Belangrijk voor de opvoeding en het houdt je van de straat’, vond mijn vader, een strenge hoofdagent van politie, die in zijn jonge jaren zelf deze club had opgericht. We leerden daar wel wat: respect voor mens en natuur, samen met anderen problemen oplossen, kamperen en natuurlijk je eigen potje koken.

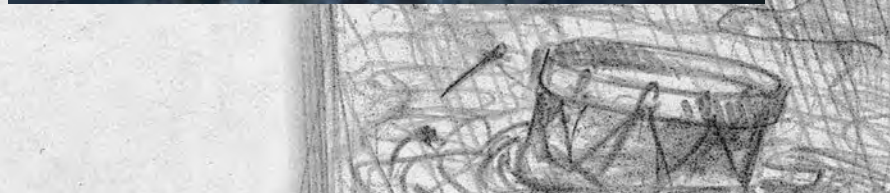
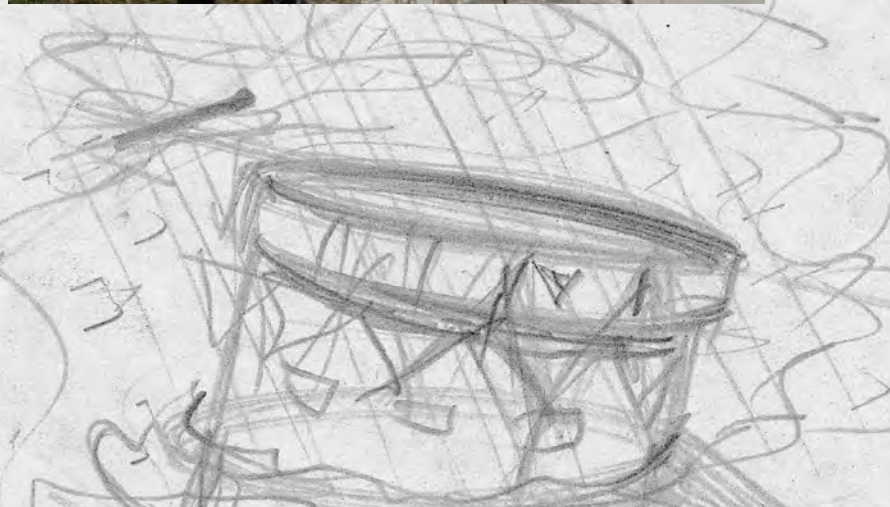
Maar ik wilde wat anders: ik wou, net als mijn buurjongen, op muziek. Op trommelen. Dát leek me pas leuk. Maar nee, dat ging niet. ‘Je zit immers al op scouting!’ De padvindersondrum dan? ‘Nee, veel te duur.’ Ik heb me toen daarbij neergelegd. Later kwam het goed met die muziek: Ik speelde in verschillende bandjes. Toch had ik nooit een trommel in huis. Totdat ik, jaren later – ik had al een gezin - verhuisde naar een klein dorpje. Daar werden, op de plaatselijke braderie, gebruikte muziekinstrumenten verkocht. Ook een rode houten trommel en die kocht ik!

In die tijd schilderde ik veel muziekstillevens dus die trom zou ook wel een plekje vinden in zo’n opstelling. Maar het liep anders: ‘Hé, dat is de trommel van Harm’ (een bekend jongetje uit ons dorp) zei mijn dochter Heleen en PLONS deed de trom in mijn hoofd...

Het was 1993 toen ik het schilderij ‘Dobberende trommel’ maakte. Later, als bijdrage voor een tentoonstelling rond het thema winter, bij galerie ZoFier, schilderde ik dezelfde trommel maar nu ingeklemd tussen de ijsschotsen. Was het een verwijzing naar schilderijen van Caspar David Friedrich, waar schepen worden vermorzeld door het ijs? In elk geval heeft het ook te maken met mijn jeugd, toen er in de koude winters ‘altijd’ ijs lag en we na schooltijd daarop vele uren doorbrachten, inclusief het gevaarlijke ijsschotsen lopen (ik stond bij die laatste activiteit trouwens meestal aan de kant).

Toen ik de uitnodiging ontving voor een soloexpositie in De Buitenplaats in Eelde is het duo uitgegroeid tot een reeks van zeven trommels, die daar ook heeft gehangen. Uiteindelijk is het een serie van tien geworden.

‘Het tweede leven van een trommel’ is sterk autobiografisch en gaat over vergankelijkheid en trouw: De rode trommel krijgt het behoorlijk te verduren, zinkt en spoelt uiteindelijk, zwaar gehavend aan, maar het trommelstokje is niet van zijn zijde geweken.”

A drum's second life

“I was a boy scout at the end of the fifties, along with my brothers. ‘It’s important for your upbringing and it keeps you off the street,’ according to my father, a strict senior police officer who had set up the club himself when he was young. And it’s true, we did learn some useful things there: respect for humanity and for nature, solving problems together with others, camping, and of course learning to cook your own supper.

But I wanted something else. I wanted music, to be like the boy down the road. Playing drums. That seemed wonderful to me. But no, that was out of the question. ‘You’re already a member of the Scouts.’ What about the Scout band, then? ‘No, it’s much too expensive.’ I had to resign myself to it, at the time. Eventually, music did come to play its part and I’ve played in a number of bands. And yet, there was never a drum in the house. But years later, when I had already started a family, we moved to a little village. There, at the local fair, they were selling used instruments, including a red wooden drum, which I bought!

At the time I was painting a lot of musical still lifes, and I imagined that the drum would find a place in one of these compositions. But it worked out differently. ‘Hey, that’s Harm’s drum!’ exclaimed my daughter Heleen. Harm was a well-known boy from the village. And suddenly the drum made a loud SPLASH in my mind...

I did the painting ‘Dobberende trommel’ (Goodbye) in 1993. Subsequently, I painted the same drum again as a contribution to an exhibition on the theme of water at the ZoFier gallery. This time, the drum was jammed between ice floes. Was this a reference to the paintings by Caspar David Friedrich, whose ships are crushed by the ice? In any case, it certainly has something to do with my childhood, when there always seemed to be a layer of ice during the cold winters where would play for many hours after school, including the dangerous game of walking on the ice floes (I usually stayed safely on the bank during this last activity).

When I received the invitation for a solo exhibition at De Buitenplaats in Eelde, this duo grew into a series of seven drums, which were subsequently exhibited. In the end it became a series of ten.

‘A drum’s second life’ is strongly autobiographical and is about transience and fidelity. The red drum has a hard time of it, it sinks and is finally washed up, much the worse for wear, but the little drumstick has never left its side.”

Das Zweitleben einer Trommel

„Ende der fünfziger Jahre waren meine Brüder und ich Scouts. Pfadfinder hieß das damals noch. „Wichtig für die Erziehung und es hält dich von der Straße“, meinte mein Vater, ein strenger Hauptwachtmeister, der in seiner Jugend selbst diesen Club begründet hatte. Wir lernten dort schon etwas: Respekt vor Mensch und Natur zu haben, zusammen mit anderen Probleme zu lösen, zu Zelten und natürlich die eigene Mahlzeit zu bereiten.

Aber ich wollte etwas anderes, ich wollte wie ein Junge aus der Nachbarschaft Musik lernen. Trommeln. Das sagte mit erst richtig zu. Aber nein, das passierte nicht. „Du bist ja schon Pfadfinder!“ „Das Tambourkorps der Pfadfinder etwa?“ „Nein, viel zu teuer.“ Ich habe mich dann mit den Tatsachen abgefunden. Später hat es sich mit der Musik dann doch noch ergeben.. Ich spielte in mehreren Bands. Dennoch hatte ich nie eine Trommel im Haus. Bis ich Jahre später – ich hatte schon eine Familie – in ein kleines Dorf umsiedelte. Dort wurden, auf dem Straßenmarkt vor Ort gebrauchte Musikinstrumente verkauft. Auch eine rote, hölzerne Trommel und die habe ich gekauft!

In der Zeit malte ich viele Musikstilleben, also würde diese Trommel auch schon einen Platz in einer Aufstellung bekommen. Es lief aber anders. „He, das ist Harms Trommel“, (ein bekannter Junge aus unserem Dorf) sagte meine Tochter Heleen und PLUMPS machte die Trommel in meinem Kopf ...

Es war 1993 als ich das Gemälde „Schaukelnde Trommel“ machte. Später, als Beitrag für eine Ausstellung mit dem Thema Winter bei Galerie ZoFier, malte ich dieselbe Trommel, jetzt aber eingeklemmt zwischen Eisschollen. War es ein Verweis auf Caspar David Friedrich, bei dem Schiffe vom Eis zerquetscht werden? Jedenfalls hat es auch mit meiner Jugend zu tun, als in den kalten Wintern „immer“ Eis auf dem Wasser lag und wir nach der Schule viele Stunden darauf verbrachten, das gefährliche Schollenspringen einbezogen (ich stand bei dieser Aktivität allerdings meistens an der Seite).

Als ich die Einladung für eine Soloausstellung in „De Buitenplaats“ in Eelde empfieng, ist das Duo zu einer Reihe von sieben Trommeln ausgewachsen, die dort auch ausgestellt wurden. Letzten Endes ist es eine Reihe von zehn geworden.

„Das zweite Leben einer Trommel ist sehr autobiografisch und handelt sich um Vergänglichkeit und Treue. Die rote Trommel muss viel ertragen, sinkt und wird letzten Endes schwer beschädigt angespült, aber der Schlagstock ist nicht von ihrer Seite gewichen.“

Sinds Pol met zijn gezin in Stedum op het Groninger platteland woont, zien we steeds vaker de zogenaamde Perzische- of Reuzenberenklauw in zijn oeuvre opduiken.

Since Pol and his family moved to Stedum in the Groninger countryside, the Persian or Giant Hogweed has become a frequent denizen of his oeuvre.

Seit Pol mit seiner Familie in Stedum auf dem Groninger Land lebt, sehen wir immer häufiger den so genannten Persischen oder Riesen-Bärenklau in seinem Werk auftauchen.

Berenklauw

Hogweed

Bärenklau

“Weet je dat die berenklaauw in jullie tuin heel gevaarlijk is? je kunt er lelijke brandwonden van krijgen...” waarschuwde een familielid me. Ik wist helemaal niets van dit soort levensgevaarlijke planten. Die brandnetels achter mijn school, ja daarmee had ik als kind geregeld kennis meegemaakt. “Dan moet ie maar weg.” En met een paar ferme klappen van mijn pas aangeschafte spade, legde dit lid van de familie der schermbloemigen het loodje. De plant durfde zich nooit meer te laten zien in m'n tuin. Uit schuldgevoel? Ik weet het niet maar in elk geval begon ik, niet lang na deze ingreep met het schilderen van de prachtige Heracleum Mantegazzianum en ik ben er nooit meer mee gestopt.

“Do you realise that that hogweed in your garden is very dangerous? It can give you nasty burns...” is the warning that a family member gave me. I knew nothing about this sort of lethal plant. I had only really made acquaintance with the stinging nettles behind my school when I was a child. “Well then, it has to go.” And, with a few well-aimed sweeps of my recently acquired spade, this member of the parsley family was no more. The plant never dared to appear in my garden again. Was it guilt? I'm not sure, but in any case, not long after this summary execution I started to paint the beautiful Heracleum Mantegazzianum and I have never stopped doing so.

„Weißt du, dass der Bärenklau in eurem Garten sehr gefährlich ist? Man kann davon gewaltige Brandwunden bekommen ...“, warnte mich ein Angehöriger. Ich wusste überhaupt nichts über diese Art von lebensgefährlichen Pflanzen. Die Brennesseln hinter meiner Schule, ja die hatte ich als Kind regelmäßig kennen gelernt. „Dann muss er besser verschwinden“. Und mit einigen kräftigen Schlägen meines erst gerade erstandenen Spatens blieb dieses Mitglied der Familie der Doldenblütler auf der Strecke. Die Pflanze wagte es nie wieder, sich in meinem Garten zu zeigen. Aus Schuldgefühl? Ich weiß es nicht, aber auf jeden Fall begann ich nicht lange nach diesem Eingriff diesen prächtigen Heracleum mantegazzianum zu malen und ich habe nie wieder damit aufgehört.

< A nice walk • 129 x 99 cm • 2014

Jong berenklauwtje met vlieg • 15 x 11 cm • 2011

“In mijn werk zoek ik onder meer naar vorm- en kleurcontrasten. Wanneer ik buiten de deur om me heen kijk, wordt me dat als op een presenteerblaadje aangereikt.”

“Some of the things I look for in my work are form and colour contrasts. Whenever I go out of the door and look around, these are presented to me on a silver platter.”

„In meinem Werk suche ich unter anderem nach Form- und Farbkontrasten. Wenn ich draußen um mich her schaue, wird mir das auf dem Präsentierteller angeboten.“

**Bloei
Bloom
Blüte**

Lentebloesem • 100 x 80 cm • 1998

Herfstkleuren • 100 x 80 cm • 1998

